

РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙ В СФЕРІ РЕКРЕАЦІЙНО-ТУРИСТИЧНОГО ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ В СИСТЕМІ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

*С.І. Рассадникова, к.е.н., с.н.с., доцент
Інституту проблем ринку та економіко-екологічних досліджень
НАН України*

Рекреаційно-туристична діяльність успішно розвивається стрімкими темпами у всьому світі та займає лідируючі позиції у світової економіки як високорентабельна сфера сприяюча економічному інноваційному розвитку. Представляючи 10% світового ВВП, 7% світової торгівлі і 1 з 11 робочих місць, туризм на сьогодні зростає швидше, ніж світова торгівля та є важливим соціально-економічним сектором [1]. В той же час лідируючі позиції рекреаційно-туристична діяльність в країні може здобути на основі раціонального використання природних рекреаційно-туристичних ресурсів, екосистемних послуг рекреаційного призначення, досягнення сталого і збалансованого рекреаційно-туристичного природокористування.

Рекреація та туризм залежать від стану довкілля та спіраються на наявність якісного природно-ресурсного потенціалу, що обмежують або забезпечують конкурентні переваги на основі атрактивності природних умов та надання для використання особливих природних ресурси, еконосистемних послуг для функціонування рекреаційно-туристичних комплексів.

Рекреаційно-туристичне природокористування є цілісною системою відносин людина (суспільство) – довкілля (природа), які складаються на певному етапі суспільного розвитку в процесі вивчення, освоєння, використання, перетворення, охорони та відтворення природно-ресурсного потенціалу території (акваторії) задля задоволення індивідуальних та суспільних рекреаційних потреб [2, 3].

Зростання населення в туристських регіонах, будівництво нових туристичних потужностей потребує залучення якомога більшої кількості природних ресурсів, що, своєю чергою, збільшує навантаження на навколишнє середовище.

Із зростанням впливу всіх цих факторів запобігти забруднень довкілля та привести цінні природні території до належного стану можна лише шляхом залучення інвестицій. На основі наукового узагальнення існуючої ситуації щодо

регулювання інвестицій для збереження природних рекреаційно-туристичні ресурсів, можливо зробити висновки про значні потреби у вкладенні інвестицій у використання, охорону, відтворення природних рекреаційно-туристичних ресурсів. А саме інвестиції у водні, земельні, біорізноманіття, ресурси флори і фауни, ліси, природно-заповідний фонд, пляжі, берегоукреплюючі, протипаводкові, протизсувні споруди, забезпечення ресурсно-екологічної безпеки.

Проте за даними державної статистики, в Україні інвестиції спрямовувалися на охорону і раціональне використання водних ресурсів, атмосферного повітря і проблем змін клімату, водночас, з освоєними обсягами інвестицій на охорону і раціональне використання ресурсів рослинного і тваринного світу становили незначну величину усіх капітальних інвестицій у розвиток економіки, що не відповідає сучасним вимогам формування сталого рекреаційно-туристичного природокористування та рекреаційно-туристичний сектору.

Державне регулювання інвестицій в рекреаційно-туристичному природокористуванні – це система заходів задля здійснення підтримуючої, компенсаційної та регулюючої діяльності держави, спрямованої на формування сприятливого інвестиційного середовища, створення нормальних умов ефективного вкладення капіталу в охорону довкілля, збереження природних рекреаційно-туристичних ресурсів та вирішення складних соціально-економічних проблем розвитку сталого рекреаційно-туристичному природокористуванні.

Враховуючи сучасний стан рекреаційно-туристичного природокористування та туризму і рекреації в Україні, для вдосконалення діяльності необхідно вирішити досить складні проблеми.

Науково обґрунтований аналіз дозволяє віднести до проблем державного регулювання інвестицій в рекреаційно-туристичному природокористуванні наступні:

- необхідність створення кадастру природних рекреаційно-туристичних ресурсів та територій для визначення стратегічних напрямів та об'єктів інвестування;
- відсутність державної інвестиційної політики як самостійного напрямку та взаємоузгодженого і взаємопов'язаного з цілями та завданнями сталого розвитку та природокористування;
- несприятливий інвестиційний клімат;
- невизначеність методів та інструментів державного регулювання інвестицій в рекреаційно-туристичному природокористуванні та їх застосування з

урахування реально існуючих прав та форм власності на природні рекреаційно-туристичні ресурси та багато інших складних проблем потребують невідкладних рішень та трансформації.

Інвестиційне забезпечення рекреаційно-туристичне природокористування повинно базуватися на системі ефективного регулювання, підтримки та належний контроль з боку держави.

Список використаних джерел

1. The World Tourism Organization – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: (UNWTO) <http://www2.unwto.org/en>
2. Любіцева О.О. Потенціал рекреаційний / Екологічна енциклопедія. – Т.3. – К., 2008. – С. 129-130.
3. Любіцева О.О., Кочеткова І.В. Культура народів Причорномор'я, 2009. – № 176. – С. 136-138.

РОЗВИТОК МАРКЕТИНГОВИХ КОМУНІКАЦІЙ НА ОСВІТНЬОМУ РИНКУ

М.С. Андрошук, економіст

О.В. Дейнега, к.е.н., доцент

Я.Б.Петрівський, д.т.н., професор

Рівненський державний гуманітарний університет

Інформаційна робота освітніх закладів є пріоритетним напрямком їх діяльності. Особливо ця вимога стосується вищої школи, оскільки саме там абітурієнт є повнолітнім і не прив'язаний до постійного місця проживання. Зважаючи на звуження цільового ринку таких освітніх організацій, яке спричинене несприятливим тенденціями вітчизняного демографічного середовища, бажаною стратегією їх розвитку може стати розширення географії абітурієнтів за рахунок залучення іноземного сегменту. Іноземних студентів в українській освіті приваблює відносно низька вартість навчання та проживання, фундаментальність окремих напрямків освіти та репутація провідних українських університетів, що зберігається протягом багатьох років [1].